

Imádság a gonosz ellen

(Hangfelvételtől lejegyezte Papp Noémi)

„Ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól”. A Miatyánknak talán ez az a kérése, amit az ember úgy imádkozik, legalábbis én sokszor úgy imádkozom, hogy szeretnék rajta minél gyorsabban túl lenni. Egy kicsit félelmetes, egy kicsit rossz érzéseket kelt. Kísértések, gonosz, ezeken olyan jó gyorsan túl lenni, és utána diadalmasan és örömmel imádkozni, „mert Tied az ország, a hatalom és a dicsőség”. Mégis ma egy egész prédikáció fog erről szólni, úgyhogy nem mehetünk át rajta ilyen gyorsan. A Károli fordításnak az eredeti verziójában ez úgy szerepel, hogy „ne vígy minket a kísértetbe”. Nyilván akkor ez a szó mást jelentett, ma még ijesztőbb, hogyha ezt valaki meghallja. Kísértés, próba, a gonosz munkája: nem feltétlenül örömmel hallunk ezekről.

A másik oldala azonban, ami felidéződött bennem mialatt készültem, hogy azt a szót, hogy kísértés az ember egy picit átalakította és a mindennapokban néha kedves, kicsit vicces formában használja olyan dolgokra, amikor valaki próbál valamire rávenni mást, amit az esetleg nem szeretne. Mondjuk megkínálja csokoládéval, vagy még egy plusz itallal, vagy valami olyan dologgal, ami igazából értelmetlen, és akkor a másik azt mondja: Ó, ne kísérs! Például ha valaki fogyókúrázik és megpróbálják rávenni, hogy szegje meg az elhatározását, akkor is ezt a szót használják. Van ennek egy kicsit vicces felhangja, mikor bizonyos vágyak vagy szükségletek kielégítéséről beszélünk a mindennapi életben. Azért sejthetjük, hogy a dolog nem ennyire vicces és nem ennyire könnyed, mint ahogy sokszor használjuk a mindennapi életben.

Nekem erről a szóról egy filmrészlet jut eszembe. Volt egy ember, aki egy fogadalmat tett Istennek, hogy meg fog tartani bizonyos dolgokat a mindennapi életében. Ebben elszenvedi a kísértést olyan módon, hogy éli a mindennapi életét és a filmben egy nagyon kedves hölgy néha odapenderül mellé és mond neki egy-két olyan mondatot, ami megpróbálja eltéríteni őt a szándékától, majd a hölgy el is tűnik. Mindez teljesen értelmetlenné tűnik, pedig ő az, aki képviseli a kísértőnek a hangját és aki megpróbálja eltéríteni ezt az embert erről az útról. Szóval a kísértés meglehetősen sokféle formában jelentkezhet az ember életében. Mi tehát a kísértés, mennyire kell ezt komolyan venni, mennyire lehet súlyos ez a dolog?

Azt gondolom, hogy aki átélte, és biztos vagyok benne, hogy mindannyian átértük valamilyen formában, hogy milyen is valóban kísértésbe esni, próbában lenni és küzdeni ezzel, az egyetért abban, hogy ez egyáltalán nem könnyű és ez nem egy könnyű téma. Pontosan erre utal a görög szó, amivel a kísértést a Biblia megnevezi. Ez azt jelenti, hogy valaki valamivel újra és újra próbálkozik, nem hagy békén, újra odamegy, újra megpróbálja, újra felajánlja, gyötör. Megpróbálja a hitünket, az érzéseinket, az akaratunkat, a kapcsolatainkat és végső soron elszakít Istentől. Ugyanakkor találkozom olyan emberekkel is, vannak az ismerőseim között olyan keresztények, akik állandóan kísértés alatt vannak és állandóan arról számolnak be, hogy éppen hogyan harcolnak a gonosszal és milyen próbáik vannak. Van egy lelkész kollégánk, akinek ha írunk e-mailt vagy beszélünk vele telefonon, a „hogyan vagy” kérdésre mindig így válaszol, hogy „ó, megint harcok vannak”. Mindig erre fókuszál, hogy éppen

milyen kísértésnek vagy próbának van kitéve. Látnunk kell, hogy ez is egy szélsőség, amikor valaki mindenben kísértést lát és a mindennapi életét sem tudja szabadon élni, mert mindenhol azt nézi, hogy éppen mi az, amivel ő most próbatételnek lesz kitéve. Az ilyen ember elfelejt gyönyörködni az Úrban és az Ő hatalmas erejében és nem marad ideje igazából élni és nem marad ideje a másik emberre sem. Hol van tehát az egyensúly? Egy kicsit erre fogjuk keresni a választ a mai Istentiszteleten.

Az biztos, hogy Jézus belefoglalja az Úri imádságba. Amikor imádkozni tanít, fontos, hogy a kérések között utolsó helyen, talán épp a legfontosabb helyen ott legyen ez, „ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól”. Szeretnék először arról beszélni, hogy pontosan ki is visz a kísértésbe, aztán arról, hogy mi a kísértésnek a természete, majd arról, hogy mért fontos alázatosnak lennünk ebben a kérdésben és végül a szabadítás fedezetéről, amit Jézus Krisztus megszerzett a mi számunkra.

I. Ki visz kísértésbe?

Amikor az ember olvassa az imádságnak ezt a részét, rögtön megüti a fülét az, hogy Istenhez imádkozunk, úgy kezdjük, hogy Mi Atyánk és azt mondjuk Neki, hogy „ne vígy minket a kísértésbe”. Isten vinné az embert a kísértésbe? Ő lenne az, aki kiteszi ilyen dolgoknak? Nagy vitát kavart ez a teológusok között is, hogy hogyan kell érteni. Akkor most Isten a kísértésnek a forrása?

Másrészt: kísértés és próba. Nagyon sok eltérés van a szóhasználatban. Szerintem sokan azért értik félre ezt, mert nem jól használják a szavakat. Mikor kisifin pénteken beszélgettünk erről az ígéről, hogy „ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól”, akkor megkérdeztem a fiatalokat, hogy mit gondolnak, Isten viszi-e kísértésbe az embert. Nagyon hevesen tiltakoztak: nem, nem, az nem lehet, Isten biztosan nem kísérti az embert. Az ember számára sokszor ez így van, ez összeegyeztethetetlen. A jó Isten, akinek a kezéből jó dolgok származnak, Ő biztos, hogy nem kísérheti az embert. Erről tanít Jakab levele is, így olvassuk az 1. fejezetben: „Teljes örömmel tartásotok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez. Az állhatatosság pedig tegye tökéletessé a cselekedetet”. „Senki se mondja, amikor kísértésbe jut: az Isten kísért engem, mert az Isten a gonosztól nem kísérhető, és Ő maga sem kísért senkit a gonosszal. Mert mindenki saját kívánságától vonzva és csalogatva esik kísértésbe.”

A helyzetünk egyre nehezebb, hiszen most már bejön a képbe az is, hogy a kísértéshez kapcsolódik az ember saját kívánsága. Így lehet, hogy nem is Isten az, aki kísért, nem is feltétlenül a Gonoszra kell fogni a kísértést, hanem talán mi magunk vagyunk ennek a forrásai? Bennünk van, az ember romlott természetében a kísértésnek a gyökere? A Heidelbergi Káté így fogalmaz erről a 127. kérdés-feleletben:

„ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól – azaz: mivel mi magunkban oly erőtlenekek vagyunk, hogy egy pillanatig sem állhatunk meg, a mi esküdt ellenségeink pedig, az ördög, a világ és tulajdon testünk szüntelenül ostromolnak bennünket, Te tarts meg és erősíts minket Szentlelkednek erejével, hogy ellenségeinknek szilárdan ellenállhassunk és ebben a lelki harcban el ne bukjunk, míg végül el nem nyerjük a teljes diadalt.”

A Káté azt mondja, hogy a kísértés gyökere a mi halálos ellenségeink – és itt három dolgot sorol fel – az ördög, a világ és mi saját magunk.

A 21. századi emberben itt valami vészjelző bekapcsol, kikérjük magunknak, hogy mi saját magunk a mi saját ellenségeink legyünk. Ne felejtsük el, hogy a Káté a középkori ember gondolkodásán fogant. De bizonyára benne van az Ige igazságából valami, hogy a kísértésnek a gyökere és a forrása sokszor szerteágazó és nagyon nehéz megtalálni, hogy pontosan honnan is származik. Egy kicsit orientál még minket a kérdésben Kálvinnak a gondolata, aki így fogalmaz: "Másként kísért az Isten és másként a Sátán- ez, hogy szerencsétlenné tegyen, kárhozatba vigyen, megzavarjon és tönkretegyen; Isten pedig, hogy övéit próbára téve, azok őszinteségéről bizonyosságot nyerjen és gyakorlással az erőt megszilárdítsa." A kísértés tehát alapjában véve a Gonosz munkája és onnan ismerhető fel, hogy meg akar sebezni, el akar veszteni, el akar választani Istentől, bűnre csábít, a rosszba visz. Ilyenkor biztosak lehetünk abban, hogy ez a Gonosznak a munkája. Ugyanakkor a kérdés sokkal árnyaltabb, és látnunk kell, hogy e felett mindig ott van Isten hatalma, aki a legkeményebb kísértést is felhasználhatja az Ő kezében, és megteheti azt, hogy ez a mi hitünket megerősítse. Persze akkor, hogyha megállunk benne.

Még egy kicsit időznék ennél a pontnál és szeretnék beszélni a kísértés és a próba, e két szó közötti különbségről, melyeket lehet, hogy az ember rokon értelmű szóként használ. Az előbb már olvastuk és hallottuk Kálvintól, hogy a kísértés bűnre csábító dolog. A próba ellenben az, amivé Isten teheti akár még a legnagyobb kísértést is, mely így az embert jobbá teszi és kipróbáltabbá teszi, ahogy Jakab is fogalmazott. A próba kifejezés, ahogy a Biblia használja, egy olyan szó, ami a fémfeldolgozási folyamatokból származik. Arra utal, amikor a fémműves olvasztó-próbával megvizsgálja azt, hogy egy fém mennyire tiszta és hogy egyáltalán az-e, aminek kinéz. Míg világossá válik az, hogy ez tényleg egy olyan nemesfém-e, mint amiről szó van, aközben tényleg kiég belőle a salakanyag. Isten tehát megengedi, hogy a legnagyobb kísértések is próbává legyenek az ember életében, ami által tisztulhat. Lehet, hogy nem értjük meg, hogy mi a kísértés gyökere és sokszor az a legnagyobb kísértés, hogy elkezdjük boncolgatni, hogy egy helyzet, amiben megpróbáltatják a hitünk, az honnan is származik. Ehelyett inkább azonosuljunk azzal, amire Jézus tanít bennünket, hogy imádkozunk. Elsősorban ebben a kérdésben és ezen a ponton is imádságra hív bennünket Isten: Uram, ne vígy minket a kísértésbe! Ne vígy a kísértésbe és mindeközben emelj fel és szabadíts meg ezekben a helyzetekben!

Vannak írásmagyarázók, akik azt mondják, hogy leginkább abban ragadható meg ennek az Igének a megértése, hogy Jézus ezt a kísértést azokra az üldöztetésekre érti első renden, amik a keresztényekre vártak nem sokkal azután, hogy létrejöttek az első keresztény gyülekezetek. Kísértés volt ugyanis az, hogy valaki, miután megismerte Isten kegyelmét, az üldöztetések idején azt mondja, én nem ismerem Őt. Ja, ha ennek ára van, akkor én nem vagyok keresztény. Jézus az ebben való megmaradásra buzdít a Miatyánkban.

II. Mi a kísértésnek a természete?

A kísértés természetében érthető meg és ragadható meg még inkább, hogy hogyan lehetünk veszélyeztetettek és hogyan állhatunk ellene a Gonosznak. Szeretnék erről beszélni most. Az igehirdetés elején említettem, hogy van, aki nagyon könnyedén lesöpri az asztról a kísértés témáját, más pedig állandóan, mindenben kísértést lát. Az én tapasztalatom az, hogy a kísértés az embert mindenhol utolérheti és nagy általánosságban minden lehet kísértéssé az ember számára. Nagy különbségek lehetnek ebben, hiszen előfordulhat, hogy valakinek valami abszolút nem probléma, mást pedig ugyanez teljesen elválaszt Istentől. Fontos megértenünk a kísértés természetére nézve azt az alapigazságot, hogy nagyon sokszor a kísértés nem a külvilágból jön és nem kívülről kell az embernek várnia. Ezért nem az a megoldás, hogy úgy

élünk, hogy nem élünk benne a világban. Talán ez Isten népének a legnagyobb kísértése, hogy a világ rossz, tehát ne éljünk benne a világban. Ne éljünk az emberek között, ne éljünk úgymond normális életet, ne kerüljünk kapcsolatba, mert akkor baj lehet.

Egyik kedvenc egyháztörténeti példám a szerzetesrendek kialakulása. A 4. században az első szerzetesrendek olyan formában alakulnak ki, hogy egyes emberek remetekén kimennek a pusztába, el a világtól és ott élték az ő belső elmélkedő életüket. Majd egy idő után csoportokká szerveződtek és azt remélték és várták, hogy így lehet igazán Istennek tetsző életet élni. Azaz ha kivonulunk a világból, akkor minden rendben lesz. Aztán eltelik egy pár évszázad és a 8. század végére egy komplett szerzetes reformot kellett végrehajtani, mert elvilágiasodtak a szerzetesrendek úgy, hogy közben a világgal továbbra sem igen állt fenn kapcsolatuk. Ez azért történt, mert a bűn és a kísértés sokszor belülről jön. Én így szoktam fogalmazni: a világ nem kívül van, hanem belül. Szóval a kísértés természete sokszor az, hogy belülről, az ember Istentől elszakadt bűnös szívéből indulnak el a rossz dolgok. Ezért valahol a szívünkben kell, hogy rend és tisztaság legyen, hogy egyensúly és harmónia legyen.

Szeretnék négy területet felsorolni a mindennapi életből, hogy gyakorlati példákon keresztül ragadhassuk meg a kísértésnek a természetét, hogy hogyan jelenhet meg az ember életében és hogyan érinthet bennünket.

Meglehet például a különböző életkoroknak a kísértése. Akár fiatalon, akár idősebben is ott van az, amin az ember elcsúszhat és amiben elszakadhat Istentől. A fiataloknál ez lehet a fiatalosságnak az a lendülete, elbizakodottsága és sokszor önhittsége, ami tipikus táptalaja a kísértésnek: Nekem aztán minden sikerül, ide nekem az egész világot! Ami önmagában jó, mert ez ad fejlődést és ez viszi tovább az életet. Ez a dinamizmus önmagában jó, de amikor az ember emiatt egy ponton elszakad Istentől és elhiszi, hogy ő tényleg mindenre képes, akkor az már gond lesz. Eközben természetesen úgy tekint az idősebb generációra, hogy azok nem tudnak semmit, talán sose voltak fiatalok, így születtek, ahogyan most vannak és ők biztos, hogy nem értenek meg bennünket és ők rosszul csináltak mindent. Ugyanígy az idősebb generációnak megvan a kísértése, hogy úgy tekintsen a fiatalokra, hogy ők nem tudnak semmit, ezek nem éltek még akkor, amikor..! És mondhatnánk a szavakat. A fiatalok puhányok, a fiatalok mindig a könnyebb végét fogják meg a dolgoknak, nem harcolnak.

Ugyancsak az idős kor kísértése lehet az, hogy az idős emberek elhiszik, hogy ők már – szemben a fiatalokkal – nem igazán tehetnek semmit, leszűkültek a lehetőségeik és csak a megkeseredés és a lemondás az osztályrészük. Ez a fajta beszűkülés és befordulás nagy kísértés lehet, hogy az ember elforduljon nemcsak a másiktól, hanem Istentől is.

A kísértésnek a lehetősége ugyanígy ott van a férfi és női szerepben is. Ez a másik terület, amit szeretnék felvillantani. A férfinak az alapvető hozzáállása a dolgokhoz az, hogy irányítani és uralkodni szeretne. Jól tudjuk, hogy ebből az uralkodásból hogyan lehet sokszor önkényuralom és a vezetés helyett terror. A nő oldaláról pedig talán természetileg ott van az, hogy kiszolgálja a férfit és alárendeli magát. Az Istentől rendelt szerepek a kísértés miatt nagyon sokszor válhatnak tragikussá. Tragikus az, amikor egy férj uralkodik és amikor egy nő mindenben kiszolgálja őt és teljesen kiszolgáltatja magát a férfi akaratának. Vigyázz, mert mindez ugyanígy elvihet Istentől. Másik példa, hogy egy házasságban leosztott szerep lehet az, hogy a férfi biztosítja a körülményeket és teljesít, teljesít, teljesít. A jó feleség sokszor észre sem veszi és adja a férje alá a lovat és megerősíti ezt a teljesítést. Aztán látunk összetört kapcsolatokat és megromlott házasságokat, amiben a férfi a munkájába menekül és teljesen elfelejt apaként funkcionálni és a feleség nem érti, hogy mi volt a baj, miközben egymást

erősítették meg ebben. Házaspárok vigyázzatok, mert nagyon nagy kísértés lehet az, hogy ezekben a szerepekben rosszul éljük meg magunkat és egymást erősítsük abban, amit Isten egyáltalán nem vár el tőlünk.

Harmadik terület: keresztény és nem keresztény ember. Nem tudom, hogy ti, akik keresztények vagytok, nem gondoltatok-e úgy a nem keresztényekre, hogy valójában nekik van nagyobb szükségük Istenre és milyen szörnyű, ha valaki Isten nélkül él. Nem gondoltatok-e egy kicsit megvetéssel azokra, akik még nem keresztények: hát hogy lehet így élni? Aki pedig nem keresztény, az lehet, hogy ugyanígy gondolt a keresztényekre, hogy nekik van csak igazán szükségük Istenre, hogyha annyit járnak a templomba, mert ők gyengék és nem tudom, hogy lehet az embernek így kiszolgáltatnia magát akár Istennek. Szóval kísértés leleskedik ránk akkor is, ha hívők vagyunk, keresztények, és akkor is, ha nem, miközben azt gondoljuk, hogy nekünk erre nincsen szükségünk. Lenézéssel és megvetéssel tekinthetünk a másik oldalra.

Végül, ami a kísértés természetének a megértéséhez talán a legfontosabb lehet számunkra, hogy kísértés lehet az is, hogyha erős vagy, rendelkezel erővel és érzed az erőd, és az is, hogyha erőtlenséggel vagy. Mind a két dologban ott lehet és jelentkezik a kísértés. Az erőnek a kísértése az, hogy azt gondolom, hogy képes vagyok nagyobb lenni és több lenni. Az, aki erős, szeretne még erősebbnek mutatkozni. Az erőnek a kísértése tipikusan az, amikor az ember többnek, nagyobbak szeretne látszani, mint amennyi valójában. Többet szeretne mutatni magából, mint amennyire valójában képes, nagyobbakat mond magáról, miközben szeretne több lenni, mint mások. Az az ember, aki érzi az erejét, egy idő után elkezd rivalizálni és elkezd versenyezni a többi emberrel, elsősorban a környezetével, majd másokkal is. Szeret lenyomni, legyőzni másokat. Ha az ember tényleg rendelkezik erővel, akkor nagy kísértés számára, hogy ezt az erőt másokkal szemben használja fel és nem másokért. Emellett az erővel bíró ember természetében ott van a kísértés, hogy átvegye az irányítást, a hatalmat és végső soron azt gondolja, hogy nagyobb, mint Isten. „Olyanok lesztek, mint az Isten” - hangzott el a Paradicsomban a kísértésben. Annak az embernek, aki érzi az erejét az a kísértése, hogy azt hiszi, irányíthatja a dolgokat. Micsoda nagy tévedés és micsoda nagy bukások lehetnek és lesznek ebből, mert az emberi erő véges és az ember beleütközik a saját erejének a határaiba, abba, hogy igazából képtelen mindent irányítani és ott lesz majd a kudarc. A kísértés jellemzője az, hogy amikor az ember rádöbben, hogy rossz úton volt, akkor hirtelen magára marad. De nem elég, hogy magára marad, mert akkor jön a vádlás. Erről majd egy kicsit később. Mi az erőtlenségnek a kísértése? Lehet, hogy a keresztényekben inkább ez jelentkezik: ó Uram, nekem nincsen semmihez erőm és tényleg mindent elengedek és Te vagy az, akinek átadom magam. Ezek nagyon nemes dolgok és nagyon jó az átadás Istennek. De sokszor annyira elengedjük magunkat, hogy az élet alapvető dolgaiban nem hozunk döntéseket. Az erőtlenség kísértése, hogy az ember elhiszi, hogy neki nincs ereje, és szépen lassan elkezd sodródni arra, amerre a környezete sodorja őt. Az erőtlenség kísértése, hogy elvesztem a saját cselekvőképességemet és nem használom azokat az ajándékokat, melyeket Istentől kapok, és nem élek azokkal a lehetőségekkel, amiket Isten elém hoz, mert teljesen átfordulok egyfajta tehetetlenségbe. Ugyanígy az erőtlenségnek a kísértése az, amikor annyira Istentől várom csak a dolgoknak a megoldását és annyira elengedtem az erőt, hogy már segítséget sem tudok kérni, hogy nem hiszem el, igazából bármi is változhat körülöttem. Ismered magadat és biztos, hogy tudod, melyik oldal az, amelyik számodra inkább kísértés. Vigyázz! Mert akár erőtlenséggel vagy, akár erővel nem vagy biztosítva a gonosszal szemben.

A kísértés természetével kapcsolatban tehát kimondhatjuk, hogy igazából az ember tehetetlen és nem tudunk ellenállni saját magunktól ezeknek a dolgoknak. Ezért szeretnék beszélni egy kicsit az alázatról.

III. Miért fontos alázatosnak lennünk?

Az elmúlt héten sokszor hallgattam egy dalt, ahol a refrénben van egy sor, ami nagyon megfogott, és amikor ehhez a ponthoz értem az igehirdetésben, akkor mindig ez tért vissza. Angolul van a dal és valami ilyesmi a fordítása ennek a sornak, hogy magamat igazából a térdeimen találhatom meg. Amikor térdre roskadok, akkor elismerem azt, hogy mennyire képtelen vagyok arra, amit szeretnék. Amikor alázatba kerülök, akkor találok meg igazából magamat. Nemcsak Istennel találkozhatok akkor, hanem abban tudom magamat is megtalálni. Itt lehet kicsit megragadni a Miatyánk kérésének a mélységét és a komolyságát, mikor rádöbbenek arra, hogy igazából mindegy, hogy erős vagyok vagy erőtlenség, idős vagy fiatal, férfi vagy nő, védelemre van szükségem. Védelemre van szükségem azért, mert önmagamtól nem tudok megállni. Nem ismerem a te kísértéseidet és nem ismerem azt, hogy milyen életszakaszban vagy. Lehet, hogy egy olyan életszakaszban vagy, hogy most nem is nagyon érint ez a kérdés és csak úgy történnek a dolgok és az is lehet, hogy éppen nagyon intenzív próbáknak vagy kitéve.

Az az egy biztos, hogy utolérhet a kísértés és az előbb említettem azt, hogy a kísértés után pedig jön a vádlás. Ez az, amiért nagyon nagy szükségünk van az alázatra Isten előtt. Ugyanis a kísértés természetéhez hozzátartozik az, hogy miközben ki vagyunk téve kísértésnek és elbukunk vagy elesünk, rögtön utána jön a vádlás. A Gonosz nagyon jól ismeri a Bibliát és nagyon jól elő tud hozni akár olyan Igéket vagy olyan gondolatokat, amik azt bizonyítják, hogy mennyire rosszul tettük, amit tettünk. A kísértéshez tehát hozzátartozik a vádlás, ami részben sokszor igaz, de teljességében soha nem lehet igaz, teljességében mindig hazugság. Isten ugyanis sohasem vádol ezen a ponton. Ha a Miatyánknak erre a kérésére gondolok és imádkozom a saját életemre nézve, akkor megfogalmazódik bennem három dolog az alázat kérdésénél.

Ha őszintén odaállok Isten elé és a saját kísértéseimre és a saját próbáimra nézek, akkor azt mondom: Uram, igazából én nem szeretnék ezekkel foglalkozni, hanem szeretnék szabad lenni. Szeretném úgy élni a mindennapjaimat, hogy nem kell állandóan ezekkel törődni, mert ez nagyon fárasztó és nem marad időm más dolgokra. Tudom, hogy rászorulok a Te kegyelmedre és csak az alázatban találok meg a saját helyemet, tudom, hogy mennyire kiszolgáltatott vagyok a saját természetemnek, meg mindannak, ahonnan jön a kísértés. Ebben az alázatban meg tudom vallani Isten előtt, hogy én tényleg Vele szeretném élni az életemet és tényleg arra van szükségem, hogy Őt tudjam követni, mert tudom, hogy ott vagyok a helyemen és beismerem és belátom azt, hogy mennyire rászorulok Isten irgalmára és kegyelmére.

Mindannyiunknak erre az alázatra van szüksége. Nem tudom, hogy te hol jársz ezen az úton, lehet, hogy te sokkal tapasztaltabb vagy nálam az alázatban, lehet, hogy az évek alatt sokkal több mindenben tanított téged Isten az alázatra és nekem is nagyon sok mindenben kell még tanulni az alázatot. De ez az a pont, ahol ebben egyek lehetünk és felismerhetjük a Miatyánknak ennél a kérésénél, hogy a Miatyánk igazából a térdeinken elmondott imádság. Nem szó szerint értve. Ez az a pont, ahol szembesülünk azzal, hogy nagyon nagy szükség van Isten irgalmára és kegyelmére. Alázat kell ahhoz, hogy igazán őszintén kimondjuk ezt a kérést. Mert aki őszintén ki tudja mondani a Miatyánknak ezt a sorát, az elismeri, hogy

teljesen és totálisan rászorul Isten kegyelmére. Talán itt érthetjük meg, hogy miért szerepel a Miatyánkban és miért Istennek mondjuk azt, hogy ne vigyen a kísértésbe. Azért, mert Ő az, aki megőrizhet bennünket a kísértéstől. Nagyon jól tesszük, hogyha a kísértésekben és a próbákban Neki szolgáltatójuk ki magunkat, Feléje tárjuk ki magunkat, Neki ismerjük be, hogy tehetetlenek vagyunk. Feléje kötelezzük el magunkat és Tőle kérjük azt, hogy Ő tartson meg és Ő őrizzen meg bennünket.

IV. Mi a szabadítás fedezete?

Szeretnék végül beszélni a szabadítás fedezetéről és arról, hogy miért lehet mégis reménységünk, mikor a Miatyánkban ezt a sorát imádkozzuk, „ne vigy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól”. Szándékosan nem beszéltem és nem beszélek most sokat a Gonoszról. Olvastam igehirdetéseket ebben a témában. Némelyik nagyon sokat beszél a Gonoszról és kicsit ijesztő, meg kicsit elvonja az ember figyelmét a lényegről. Szeretnék tehát végül beszélni a szabadításról és a szabadításnak a fedezetéről. Mert nem véletlen, hogy itt az utolsó kérdés után a Miatyánkban már az jön, hogy „Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség”. Arról szeretnék beszélni, hogy a mi szabadítónk, Jézus milyen hatalommal rendelkezik és hogyan adja nekünk az Ő szabadítását.

Először is hallottuk a lekciónban azt, hogy Jézus Krisztus maga is kísértést szenvedett. Azért tudja meghallgatni az imádságainkat és megérteni a mi kéréseinket, amikor kísértéseinkben imádkozunk Hozzá, mert Ő maga is megkísértetett. Közvetlenül megkeresztelése után, miután Isten felkeni a szolgálatra, rögtön megpróbáltatják az Ő szolgálata és az Ő odaszántsága. Elhangzik a mennyei szózat: „Ez az én szertett Fiam, akiben gyönyörködöm” és rögtön megtörténik a kísértés. Igen? Ő a Te szeretett Fiad? Akkor lássuk! Három területen kísértetik meg Jézus: testiség, hiúság és hatalomvágy. A három legnehezebb terület. Biztos vagyok benne, hogy mindegyikben elesnénk. De Jézus megáll és rögtön a szolgálata elején bizonyítja, hogy Ő tényleg az Isten fia, Ő tényleg képes ezekre a dolgokra Isten erejével. Amikor erről hallunk, akkor ez nagy biztatás lehet nekünk és bátorítás, hogy igen, a mi megváltónk, Jézus Krisztus pontosan tudja, hogy min megyünk át. Nem kell előtte finomkodni, amikor imádkozunk vagy könyörgünk hozzá, mert részleteiben ismeri, hogy milyen a kísértés. Megkísértetett a szolgálatában később is és kitartónak bizonyult ebben. Másik példa, mikor beszél a haláláról és feltámadásáról, Péter azt mondja neki, hogy „Uram, ez nem történhet meg veled” hát nem lehet, hogy Te meghalsz. Akkor így válaszol neki „Távozz tőlem, Sátán”. Megkísértetett ezzel a féltéssel, ezzel az aggodással is. Megkísértetett a kereszten is, „mentsd meg magadat, ha Isten Fia vagy, és szállj le a keresztről”. Ő ezekben végig hűnek bizonyult.

Ezért tud segíteni nekünk és ezért tud bennünket megérteni.

Másrészt a mi szabadításunknak a fedezete Jézus Krisztusban azért is igaz, mert Ő teljesen megszabadított bennünket. A Krisztus áldozata tökéletes áldozat, Ő teljesen eleget tett a mi bűneinkért, nincsen semmi fogyatkozás, hiba vagy hiányosság benne. Így gyakorlatilag erre az imádságra, hogy „ne vigy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól” Isten válasza az, hogy megszabadítalak. Szabadíts meg a gonosztól! Hát megszabadítalak téged! Olyan, mintha egy segítséget kérő kezét nyújtánánk Isten felé ebben az imádságban és az Ő válasza az, hogy lenyúl és megragad bennünket és felemel minket az Ő kezével. Ez az örömhír, ez az evangélium, hogy Isten válasza felénk az, hogy Ő tényleg megszabadít. Azt mondja János evangéliuma a 8. fejezetben „Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.” A 2Kor 9. ezt mondja: „Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezettek, és bőségben éljete

minden jó cselekedetre.” A szabadítás teljes és Isten biztosít mindent, ami a szabadításunkhoz szükséges.

A szabadításunk fedezete tehát Jézus áldozata, ami egyszeri volt és tökéletes volt és biztos, hogy sokszor hallottuk és tudjuk ezt. Újuljunk meg ebben az örömhírben. Szeretném végül szintén a Kátét idézni, mint már az igehirdetés elején. A Heidelbergi Káté 1. kérdés-felelete nagyon mélyen megragadja ennek az igének a lényegét és üzenetét. Arról beszél, hogy mi az a bizonyosság és mi az a hit, amiben most az Úrvacsorában megújulhatunk. Mi az a reménység, amire nézve kimondhatjuk azt, hogy igen, Jézus Krisztusért nekem is megbocsátottak a bűneim. Mi az a bizonyosság, ami ott lehet bennünk, mikor vesszük a kenyeret és a bort és elhisszük azt, hogy Jézus Krisztus teste megtört értünk és Jézus Krisztus vére megtisztít minket minden bűntől. Így fogalmazza meg a Káté:

„Kérdés: Mi néked életedben és halálodban egyetlenegy vigasztalásod?”

Felelet: Az, hogy testestől-lelkestől, mind életemben, mind halálomban, nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok, aki az Ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett s engem az ördögnek minden hatalmából megszabadított és úgy megőriz, hogy mennyei Atyámnak akarata nélkül egy hajszál sem eshetik le fejemről, sőt inkább minden az én üdvösségemre kell hogy szolgáljon. Ezért Szentlelke által is engem az örök élet felől biztosít és szív szerint késszé és hajlandóvá tesz arra, hogy ezentúl Őneki éljek.”

Mert hogyha Jézus Krisztus az Úr az életed felett, akkor érhet bármilyen kísértés vagy próba, azt kell, hogy mondjam, hogy akár elesel a próbában, akár kiállod, ha a végén megtalálod Jézus Krisztust és a megbocsátásnak az útját, akkor jó helyen vagy. Hiszem, hogy ez nem fog könnyelművé tenni téged, hanem inkább felszabadít arra, hogy mindegy, hogy kívülről vagy belülről milyen hatások érnek, Jézus Krisztus az Úr, Ővé a győzelem, Ővé a szabadítás. Ezért örvendezhetünk.

ÁMEN

Thoma László